

l nostre ahir

LA FESTA DELS RODERS

D'entre les "germancats" obreres que hi havia a Arbúcies a la primera desena del segle, excel·lia la dels roders. Eren els més revolucionaris i els més inquietos d'entre tots els bosquerols; aquells qui lluitaven cada any amb els propietaris abans de començar la nova campanya, a fi d'exigir millores econòmiques tot cridant a llur manera tosca i barroera. Tenien fama de ser els pioners de la rudimentària millora social, i els homes de les altres "germandants" se'ls miraven, és clar, amb una mica de respecte.

No és estrany, doncs, que llur festa, que s'esqueia precisament el dia primer de Maig, fos esperada com un gran esdeveniment carregat d'electricitat redemptora: a més de les dues cobles locals, en venia una de fora, escollida sempre entre les millors, i així, a base de sardanes, s'amenitzava la festa.

Al matí es feia la passada on anaven tots, tibats, importants i cerimoniosos, com si portessin a terme una tasca transcendental. El tomb finia a l'església on se celebrava l'ofici de ritual; a la sortida, la cobla de fora tocava dues sardanes que eren escoltades en un silenci quasi religiós; després de dinar, (el vermut encara no es coneixia) concert de sardanes al cafè més important. I, al caient de la tarda, el gran esdeveniment a la Plaça, on acudia tothom i on les tres cobles sostenien una competència quasi deportiva: a cada sardana, l'ardor anava en augment i, entre l'entusiasme i el beure, la cosa assolía un punt crític alarmant. En el fons, tot era una mica faceciós, sobretot la sardana final, tocada en conjunt i cantada per tothom com si fos un himne, la lletra de la qual satiritzava els propietaris enemics i es mofava del fallit intent d'aquell Sindicat dels rics, per a suplir amb maquinària la feina dels roders. Deia:

- Molt aviat - el Sindicat - tindrà la maquinària,
doncs ara diu - que l'estan fent - uns que són d'Alemanya.

I afegia:

- Quan l'enegaran - darà gust de veure:
amb un girar d'ulls - haurà fet la feina
i funcionarà - amb molta economia:
anirà amb vi calent - en lloc de benzina ...!

I, després de certs impropis barroers dirigits als membres de la gent rica, es desinflava l'aldarull, entre rialles i crits i, principalment, amb una pudor de vi que esgarriava.

Inconscientment, però, entre tots deixaven una torxa encesa en lloança de la Sardana Social.

R. VILA i BARNILS